

antager, at, dersom det Forslag, som blev fremlagt af den høitærede Minister, bliver ophøiet til Lov, vil det have høist skadelige og fordærvelige Følger baade middelbart og umiddelbart, og dette ønskede jeg at udvikle saa godt som jeg formaaer, naar Fleertallets Forslag kom til Forhandling. Da jeg har hørt Formanden to Gange opfordre til at holde sig til det foreliggende Endringsforslag, saa skal jeg ogsaa gjøre det, saa vidt som det lader sig gjøre. Naar Formanden imidlertid tidligere har tilstedet at gaae ind paa Fleertallets Endringsforslag og at forsvare dette mod Mindretallets Forslag — hvad navnlig gjælder om det ærede 1ste Medlem for 1ste Kreds (Madvig), som i et temmeligt vidtløftigt og omfangsrigt Forsvar for Fleertallets Endringsforslag langt overstred de Grændser, som det synes, at Formanden vilde have fastholdte — da er det umuligt at svare derpaa, uden ogsaa at komme ind paa Fleertallets Forslag; men jeg anseer det dog for vigtigt at svare paa det af mig nævnte Medlems Uttringer, fordi der deri fremkom, Udskilligt, som efter min Opfattelse paa ingen Maade kan siges at være rigtigt. Til disse Uttringer skal jeg først og fremmest holde mig. — Han begyndte med i saa skarpe Udtryk som muligt at protestere mod Quaksalveriet, udtalte saa bestemt sin Afstøt for dette Charlataneri, og paaapegede de farlige Følger, dette skulde have, saa at jeg virkelig ikke formaaer at indsee, med hvad Grund man beskylder Lægestanden for, at den i denne Sag er optraadt lidenskabeligt og eensidigt — som det ærede Medlem selv udtalte — mod dette farlige Charlataneri, som drives under Navnet Quaksalveri. Han beskylde Lægestanden for Eensidighed i Bedømmelsen af de faktiske Forhold, og jeg vil dertil svare, at det er en temmelig almindelig Svaghed at betragte Forholdene fra det Standpunkt, som man ikke alene med Hensyn til et enkelt foreliggende Faktum, men med Hensyn til sin hele Livsvirksomhed har stillet sig paa. Denne Eensidighed — isald den iøvrigt er viist fra Lægestandens Side — er ganske sikkert

ikke noget saa Usmindeligt, at jeg tværtimod tillader mig at paastaae, at det netop er det paaapegede ærede Medlem, som meget eensidigt har bedømt den nugjældende Lovgivnings Følger, og hvad der vilde blive Følgen af en Forandring af denne i den Retning, han synes at ville tilraade. Det, han synes at bebrejde den nugjældende Lovgivning, er ikke blot de Straffe, som den dicterer for disse Lovovertrædelser, men det er navnlig det, at under den bestaaende Straffelovgivning gjør ikke enhver Mand, som er kaldet til at hæbde den, sin Pligt. Han har anført, at det er en utilgivelig Svaghed af Regjeringen, at en Geistlig, som tre Gange har gjort sig skyldig i Quaksalveri, ikke er bleven affødiget. Jeg skal nu ikke gaae ind paa at undersøge, hvorvidt denne Svaghed gaaer, men saa Meget er viist, at vi ikke kunne bevise en Lovs Stadelighed derved, at der kan paavises enkelte Exempler paa, at de, der skulde overholde denne Lov, ikke gjøre det med den Kraft og Strengthed, som bør finde Sted, naar det paa den anden Side ikke er paaviist, at en forandret Lovgivning vil, om jeg saa maa sige, give en tryk Vorgen for, at Enhver vil gjøre sin Pligt, og dette ikke er muligt efter det Forslag, som Pluraliteten har fremsat; det anseer jeg mig, efter at man overhovedet er kommen ind paa disse Forslag, for berettiget til at hentyde paa, forbeholdende mig, naar Forslaget i sin Heelhed foreligger, at gaae dybere ind i dets Enkeltheder, end jeg nu kan gjøre det. Det ærede Medlem har sagt, at Enhver vil gjøre sin Pligt, naar det med visse Indskrænkninger saa at sige bliver en fri Næringsvei at drive Quaksalveri, og blandt disse Indskrænkninger, paa hvilke han synes at have lagt en overordentlig Vægt, er den, at det kun er tilladt Quaksalveren at øve sit Charlataneri, naar een myndig Mand staar ligeoverfor den anden. Derfor hedder det i Fleertallets Forslag, at den bør tiltales og straffes, som lader sig kalde til Personer, der i Sygdomstilfælde have lovhjemlet Krav paa Lægehjælp for Andres Regning. Nu spørger jeg: Hvorledes skal der-